

Дванадцятирічна дівчинка Кіра знаходить пораненого пса. Виявляється, пес уміє говорити! Він відгукується на кличку Мані і знає все про гроші. Дуже скоро й Кіра, прислухаючись до порад Мані, і сама стає справжнім фінансовим експертом і допомагає іншим правильно розпоряджатися грошима.

Друкується за виданням
Bodo Schdfer "Ein Hund namens Money"
Lentz Verlag in der F.A. Herbig Verlagsbuchhandlung,
München, 1999

Права на видання надані
THE RIGHTS COMPANY
Maastricht, The Netherlands

- © Видавництво Старого Лева, українське видання, 2008
- © Наталя Іванчук, український переклад, 2008
- © Марина Шутурма, ілюстрації, 2008
- © Зоряна Базилевич, обкладинка, 2014
- © Олена Дашо, фото на обкладинці, 2014

ISBN 978-966-2909-30-2

БІЛИЙ ЛАБРАДОР

Я вже віддавна, не пам'ятаю й відколи, прагнула мати песика. Але жили ми в орендованому помешканні, і наш господар суворо заборонив тримати вдома собаку. Мій тато спробував поговорити з власником помешкання, проте марно. Бувають же такі люди, з якими просто неможливо розмовляти. Власник стверджував, що іншим ви наймачам не до вподоби тварини в будинку. Повна дурня! Я знала одну родину на другому і ще одну – на третьому поверсі, які охоче завели б собі чотирилапого друга. Насправді ж, то сам господар не терпів собак.

Якось мій тато сказав:

– Йому йдеться зовсім не про собаку. Він не любить навіть сам себе, тож і щастю інших не радий.

Згодом я уважніше придивилася до власника будинку. Він справді мав якийсь похмурий і невдоволений вигляд. А після того, як моя мама

при нагоді знову заговорила з ним про собаку, він надіслав нам рекомендованого листа з погрозою виселити з помешкання.

Я ще й нині вважаю, що жодна людина не має права забороняти іншій заводити удома пса, а сенс купувати дім полягає також і в тому, щоб там тримати домашніх тварин.

Минуло трохи часу, і мої батьки купили будинок із садком. У мене з'явилася власна кімната, я була на сьомому небі від щастя. Однак мої батьки не почувалися надто щасливими. Усе виявилось набагато дорожче, ніж передбачалося. Звісно, я збагнула, що грошей обмаль, тому вирішила на декілька тижнів обмежити свої забаганки. Хоча найдужче мені бажалося таки собаки...

Одного ранку мене розбудила мама, вона була дуже схвильована.

– Кіро, вставай хутчіше! Унизу перед будинком лежить поранений песик і спить...

Я миттю зірвалася з ліжка й кинулася на двір. І справді, на розі будинку та гаража лежав білий пес. Він міцно й неспокійно спав. На спині, біля задніх ніг, він мав криваву рану десь зо шість сантиметрів завдовжки. Скидалося на те, що його покалічив інший пес. Мабуть, він доклягав сюди і, знесилений, заснув. Мені стало не-ймовірно шкода бідолаху. “Який же мерзотник понівечив його?” – подумала я собі. Раптом пес

прокинувся і глянув на мене великими очима, а тоді ступив кілька кроків у мій бік. Однак він був надто слабкий, лапи у нього тремтіли й ковзали на слизькому камінні – він плюхнувся на живіт. Я відразу полюбила його.

Ми обережно занесли собаку до авто й відвезли до ветеринара. Зяючі рани зашили і зробили кілька заштриків. Заспокоєний, він заснув. Лікар пояснив нам, що йдеться й справді про укуси, але рани швидко загояться. А ще він розповів, що це за пес. Приблуда був лабрадором. Дуже добродушна й інтелігентна порода. Любить дітей. Завдяки своєму характеру, лабрадори найкращі поводири для сліпих.

Доки лікар говорив, я гладила білого собаку. Яке м'якеньке хутро він мав! А який симпатичний!

Він спав до самого дому. Ми обережно перенесли його на підстилку в кухні. Я не зводила з нього очей. “Сподіваюся, він одужає”, – подумки просила я.

Даремно я хвилювалася. Пес одужав дуже швидко. Однак постала інша серйозна проблема: ми ж не знали, звідки він узявся, хто був його господарем. Чи можна залишити його в себе? Нараз мене скувало страхом. А що як мої батьки не захочуть тримати собаку? У нас і так не надто багато грошей...

Звісно, слід було пошукати власника, хоча потай я сподівалася, що ми його ніколи не знайдемо. Мій тато насамперед подав оголошення, а ще зателефонував до навколишніх притулків для тварин. Але ніхто не зголосився. З кожним днем, проведеним у нас, собака щораз більше полонив серця моїх батьків. І, зрештою, ми вже не уявляли нашого життя без нього.

Лабрадор тим часом цілком одужав. Одного дня я бавилася з ним до повної знемоги. Потім ми снідали, і мова знову зайшла про гроші. Такі розмови були мені не до душі. По-перше, я нічого не розуміла у фінансових справах, а по-друге, усіх засмучувала ця тема.

Дочекавшись слушної миті, я перевела розмову на дещо важливіше:

– Як, власне кажучи, звати нашого пса?

Усі нараз зрозуміли, що ми не знаємо імені лабратора.

На мою думку, то було неправильно. Пес не може жити без імені. Я задивилася на білий вовняний клубок, що міцно спав на підстилці за три метри від мене. Однак жодне ім'я не спадало мені на думку. Я замислилася...

Батьки ж тим часом знову завели балачку про гроші. Раптом тато голосно зітхнув:

– Мані, мані, мані... Усе залежить тільки від грошей!

Лабрадор зненацька скинувся зі сну й незграбно зашкандибав до тата.

– Він відгукується на ім'я Мані! – скрикнула я. – Мані!

Пес миттю кинувся до мене.

– От і буде Мані. Сам собі обрав ім'я! – зраділа я.

Однак мама не поділяла моєї радості.

– Такого слова немає у мові, – заперечила вона. – Не гоже називати собаку Грошима.

А тата ім'я розвеселило.

– Чом би й ні? Цілком непогано... Ми називатимемо його Мані, і гроші потечуть до нас річкою, а ми позбудемося усіх клопотів...

Тоді він, звісно, навіть не підозрював, якими близькими до правди виявляться його слова. Ось так лабрадор став називатися Мані.

Минуло шість тижнів, а ми все ще не знали, звідки взявся Мані. Щоправда, я й знати про це не бажала, бо, знайшовши власника, ми би мусили віддати собаку. Я усім серцем бажала, щоби Мані назавжди залишився з нами. Мої батьки теж дуже пригорнулися до нього.

Мані зостався у нас. Однак мене не полишав підсвідомий страх, що одного дня на порозі нашого будинку з'явиться справжній власник і заявить про свої права на Мані...

Треба було довести всім, що ми з Мані стали нерозлучними друзями.

Це трапилося через півроку. Мані був неймовірно лагідний, терплячий і мудрий пес. Він мав такі розумні очі, яких я ще зроду не бачила. Інколи мені здавалося, що він розуміє людську мову.

Усі лабрадори залюбки плавають, але, мабуть, жоден з них не талапався у воді стільки, як Мані. Він не проминав жодного потічка, жодної калюжі.

Хотілось би мені бачити, яке враження справило б на нього справжнє море з високими хвилями та піщаними пляжами. Однак батьки сказали, що наразі про море годі й думати, бо справи тата йдуть не найліпше.

У неділю ми часто гуляли понад берегом великої ріки, яка котила свої води через наше місто. Річка була така широка, що навіть трохи скидалася на море. Під мостом течія була особливо рвучка й небезпечна.

Не знаю, що тієї неділі найшло на Мані. Увесь ранок він був чемним та слухняним, а коли подалися на прогулянку, раптом утік від мене. Ми розпачливо кликали його, повсюди шукали і раптом побачили в ріці. Й досі не уявляю, як він потрапив у воду, бо ж добре знав, що в цьому місці не можна заходити в річку. Течія була надто стрімкою і несла його просто до моста. Між двома палями було напнуто сітку, ось у ту сітку й упіймався Мані. Хвилі захлюпували його. Собаці

бракувало повітря. Його голова дедалі на довше залишалася під водою.

Я мусила якось порятувати Мані. Бачити, як він тоне, було понад мої сили. Здоровий глузд покинув мене, і я кинулася у воду. Часу на роздуми не було. Я повинна була добратися до Мані. Усе відбулося дуже швидко. Я наковталася води, мене охопила паніка. Навколо брудна, холодна річка, і не відомо, де верх, а де – низ. А потім мені потемніло в очах, і я вже не пам'ятала, що відбувалося далі.

Згодом батьки розповіли, що течія віднесла мене до тієї ж сітки, до якої потрапив Мані. На щастя, неподалік курсував човен річкової поліції. Я, вочевидь, перш ніж втратити притомність, міцно обійняла Мані. Так нас удвох поліція і вирятувала з пастки.

Поліцейській команді поталанило вернути мене до життя. На щастя, довелося провести в лікарні лише пару годин. Та ще кілька днів я почувалася недужою і відлежала в ліжку.

Мані очухався швидше й ні на крок не відходив від мене. Він годинами сидів перед ліжком, не зводячи з мене напрочуд розумного погляду.

Багато людей навіть не здогадуються, яким вдячним може бути погляд собаки. Мані подовгу дивився на мене з любов'ю та вдячністю.

Звичайно, я й не здогадувалася, що трапиться далі...

Мені виповнилося дванадцять років. Нічого не змінилося. На морі ми так і не побували. Мої батьки усе ще перебували під “пресом”, як вони це називали, маючи на увазі, що економічна ситуація в країні відповідальна за наші фінансові проблеми. На запитання, чому ж батькам моєї товаришки Моніки ведеться щораз ліпше, хоч несприятлива економічна ситуація в країні стосується і їх також, батьки роздратовано відмовчувалися. Мій тато ще упродовж багатьох місяців мав проблеми на своїй фірмі. Настрій удома часто бував надзвичайно гнітючим. Іноді мама бурчала, що ліпше було взагалі не купувати будинок, але, як на мене, такі балачки – даремне марнування часу, бо ж минулого не змінити. До того ж якби не власний будинок, я не змогла би залишити собі Мані. Тож добре так, як є.

Одного дня сталося дещо неймовірно дивне. Я вирішила, побачивши номер телефону в телевізійній рекламі, замовити найновіший CD із записами пісень моєї улюбленої групи.

Та тільки-но хотіла набрати номер, як почула голос:

– Кіро, спершу подумай, чи й справді можеш дозволити собі цей диск!

Я злякано роззирнулася по кімнаті: двері замкнені, я сама в кімнаті, тобто поряд жодної людини, та ще, ясна річ, Мані. Може, мені причулося? Я знову підняла слухавку, яку з переляку поклала на